

Fil 4, 4-7

Gled dere alltid i Herren! Igjen vil jeg si: Gled dere! 5 La alle mennesker få merke at dere er vennlige. Herren er nær. 6 Vær ikke bekymret for noe! Men legg alt dere har på hjertet, fram for Gud. Be og kall på ham med takk. 7 Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og tanker i Kristus Jesus.

Av og til når jeg har hørt eller lest dette verset blir jeg fylt med en slags motstand overfor budskapet. I disse sammenhengene har teksten blitt servert på en kontant måte, som en løsning man ikke kan motsi når ting virker vondt og vanskelig. I møte med lidelse, smerte og urettferdighet føles det da som at jeg ikke blir tatt på alvor, som at mine menneskelige erfaringer er ytterst uviktige – det som er viktig er å alltid glede seg i Herren. De kontekstuelle faktorene i teksten har siden hjulpet meg å se den i nytt lys. Paulus er tatt i fangenskap i Roma når han skriver brevet til filipperne hvor vi finner denne teksten. Han har en vishet om at han kanskje blir henrettet, likevel skriver han om å glede seg i Herren, helt uten ironi eller kynisme.

Mange kan nok enes om, at hvis det er én ting som stadig blir mer sikkert jo eldre man blir, så er det at livet og troen er fullt av paradokser, eller antinomier, som betyr motsetning mellom to lover. Det er bare å se på det grunnleggende i kristendommen. Gud er én, men samtidig tre, Jesus er én, men både Gud og menneske, Gud er allmektig og god, men verden er full av lidelse. Paradokser er for mange mennesker vanskelig å akseptere, og det er ikke noe rart, deres grunnleggende karakter er at de strider mot hverandre.

Vi er inne i de siste ukene av fastetiden. I år har jeg virkelig forsøkt å forstå mer av fastens betydning og dette mysteriet vi inviteres inn i. Peter Halldorf er en god ledsager på denne vandringen. Han erklærer fastens mening som en øvelse i kjærlighetens oppmerksomhet. Ikke et åndelig triatlon med fokus på hva vi skal ta avstand fra. Rett faste, sier Halldorf, er det som fører til at hjertet blir mykere og blikket ømmere. Dette er ikke dermed sagt en enkel øvelse. Virkelig faste innebærer kamp. Kamp mot det som binder og hindrer oss: misunnelsen, maktbegjæret, motløsheten, overfladiskheten, utålmodigheten. Men det er en kamp som er verdt å ta opp. Den kan nemlig frigjøre oss til å kunne erfare gleden, bekymringsløsheten og freden som Paulus snakker om i dette brevet til filipperne. Gleden betyr ikke at man har sluppet unna eller kommet over de splittelsene som finnes i verden og i seg selv, men at man i sin egen sønderbrutthet lar seg elske av Gud. Gleden har sin ytterste årsak i påsken. Gleden finner sted fordi vi vet at livet er sterkere enn døden og fordi verken død eller liv, verken engler eller krefter eller noen annen makt skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet.

Klarer vi å akseptere det motsetningsfylte i verden, frigjør vi oss fra fornuften som begrenser virkeligheten for oss. Vi kan erfare gleden i det ufullkomne, når vi innser at bare én er fullkommen, og at han elsker meg uten betingelser.

Bønn:

Barmhjertige Gud.

Vi legger alle våre bekymringer på deg

Hjelp oss å erfare den gleden og freden som ikke engang døden kan forkludre.

Gi oss tålmodighet og forståelse i møte med denne verdens splittelse.

Gi oss kraft til å øve oss i kjærlighetens oppmerksomhet.

I denne tid, når sykdom og usikkerhet har flyttet nærmere vår hverdag: La oss ikke bukke under i maktesløshet og bekymringer.

Vær hos alle dem som er syke, som lider og som sørger.

Vær hos alle som arbeider med å stelle syke og smittede, samt alle andre som bidrar til å holde hverdagen i gang.

Løft blikket vårt mot påsken og vissheten om at livet er sterkere enn døden.